

MUŽ

AL
press

edice
KIO KAN

PROTI
MUŽI

Louis L'Amour

edice
KIOKAN

MUŽ
PROTI
MUŽI

Louis L'Amour

edice

Copyright © 1955 by Louis & Katherine L' Amour Trust
Translation © Dalibor Míček, 2016
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu GUNS OF THE TIMBERLANDS

přeložil Dalibor Míček

Redakční úprava Drahomíra Smutná

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokan, 2016

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7543-273-5

Věnováno mé sestře Edně LaMoore Waldoové

KAPITOLA 1

Dva jezdci, kteří jeli po stezce, pojmenované podle stejnojmenné říčky Deep Creek, měli celé ráno pro sebe. Kam až dohlédli, nikde se nic nehýbalo.

Nad nimi se od obzoru k obzoru klenula modrá nebeská obloha bez jediného mráčku. Stezka před nimi se vinula jako bílá stužka pouštní planinou. Na obě strany se od ní až k modravým horám táhly písečné plochy s roztroušenými trsy vysokých travin, jen kolem toku Deep Creeku, Hlubokého potoka, se zelenaly žírné travnaté louky, obklopující shluky vrb a topolů.

Za nimi se na ploše dobrých sto padesáti kilometrů čtverečních zvedalo z pouště horské pásmo Deep Creek Range. Nižší svahy byly holé a skalnaté, mezi balvany jen místy vyrašily sporé suchomilné keře, typická vegetace polo-pouště. Podél hřebenů v nerovnoměrných rozestupech vykukovaly tmavší chomáče vrcholků smrků.

Uvnitř rozeklané mísy Deep Creek Range ležela říční pánev, hustě zalesněná náhorní plošina, na mnoha místech protínaná kaňony a údolními vodními toků Deep Creek a Cave Creek, podél nichž se tyčily panenské lesy. Vysoko položené louky oplývaly hustou trávou, zelenou a dobře

zavlažovanou, svahy úbočí pokrývaly porosty vzrostlých borovic a jedlí, jednolitě lesy byly tu a tam narušeny vypálenými místy, pozůstatky úderů blesku, které způsobily požáry.

Přes Deep Creek Range vedla jediná přístupová cesta, dávno opuštěná stezka, kterou kdysi používali pionýři, pronikající na Západ v krytých vozech, a krátce i dostavníková linka. Mnoho let však tudy žádný povoz neprojel, pouze jezdci z ranče Diagonála B.

„Do města přijeli noví lidé,“ poznamenal Bill Coffin po pěti kilometrech mlčenlivé jízdy chladivým ránem. „A je mezi nimi moc pěkná blondýnka.“

Clay Bell potáhl z cigarety, zjistil, že mu zhasla, a když pečlivě zmáčkl konec, aby se ujistil, že opravdu nehoří, odhodil nedopalek do pouště. Ne že by se v písku mohl rozhořet požár, ale život v lese ho naučil osvojit si tento užitečný zvyk.

„Pár dřevorubců,“ dodal Coffin. „A nějaký chlap z města... všichni v kovbojském.“

„Moc mluvíš.“ Clay vytáhl tabák a papírky a začal si balit další cigaretu. Ohlédl se po Coffinovi a u vnějších koutků očí se mu prohloubily veselé vrásky. „Co by asi tak dělali dřevorubci v Tinkersville?“

„Co já vím?“ Bill Coffin byl štíhlý, dobře stavěný honák, který dokonale ovládal jízdu na koni i práci s lasem. „A co tam asi dělá hezká blondýnka?“

„Chceš říct, že ses jí na to nezeptal? Žes jí nedělal žádné návrhy?“

„Neměl jsem možnost. Sotva jsem ji spatřil, hned mi zmizela z očí.“

„Chytrá holka.“

Tinkersville se rozkládá s neotesaným šarmem překládaných prken na ploché rovině u řeky. Hlavní ulice lemovaná obchody s falešnými průčelími a půltucet uliček

s obytnými domy, některými natřenými, jinými z vepřovic. Na okraji městečka mezi starými zřícenými či polorozpadlými chatrčemi pronásledovali tři mladí kluci indiány a podle výkřiků *bang-bang* měli dobrý lov.

Když se oba jezdci blížili k městečku, minul je mohutný zamračený chlap na šedém koni.

Coffin se zazubil na Bella. „Schwabe nemůže zapomenut na ten výprask, co od tebe dostal. Vypadá, že je na tebe pořádně našťvaný.“

Ulice zalité sluncem lenošily ve vedru. Před obchodem se smíšeným zbožím zobala slepice jadrčka z jablek. V prachu se vyhříval starý pes. Na okraji prkenného chodníku seděli dva muži, na nohou boty s vysokými podpatky, klobouky posunuté dozadu. Jiný chlapík se opíral o nosný sloup verandy a kouřil cigaretu. Otočil se k dvojici a lhostejně zvedl ruku na pozdrav.

Clay Bell si prohlížel ulici s neskrývaným potěšením. Vyznačoval se dobráčkou povahou, měl široká ramena a úzké boky pouštního jezdce a působil jako klidný, vyrovnaný a pohodový muž. V očích mu blýskaly rošťácké jiskřičky. Pušku a revolver nosil se stejně nedbalou nonšalancí jako klobouk nebo košili.

Znal všechny obyvatele městečka a měl je rád. Přišel sem jako cizinec a dnes se cítil součástí něčeho většího. Předtím nepatřil nikam a ničemu.

Z hostince Homestake vyšel velký chlap v kostkované vlněné košili, která mu visela přes opasek kalhot s nohavicemi vyhrnutými do půli lýtek, na nohou šněrovací boty. Oděv neklamně prozrazoval dřevorubce.

Bell pocítil zvědavost okořeněnou nepříjemnou předtuchou... Jediné lesy široko daleko od Tinkersville ležely na jeho pozemcích u Deep Creeku.

Na volných prknech můstku na vzdálenějším konci města zaduněla spěchající kopyta a zarachotil čtyřkolák.

Povoz zahrnul do ulice, dva statní vraníci ho svižným klu-
sem táhli k jezdcům.

Když k nim dojel, čtyřkolový vůz se ostře stočil a zasta-
vil v oblaku prachu, který se jen pomalu usazoval do další
vrstvy na hlavní ulici Tinkersville.

Urostlý statný muž ve šněrovacích botách hodil otěže
svému společníkovi a lehce seskočil z kozlíku. Jeho
tmavý, dobře ušitý oblek a bílý klobouk s pevnou krem-
pou ostře kontrastovaly s ošumělými oděvy mužů na ulici.

Blížil se k dvojici se zjevnou sebedůvěrou. Jeho krok
a držení těla vypovídaly o netrpělivosti a sebejistotě. Spat-
řil Claye Bella na koni a neunikla mu značka ranče Dia-
gonála B.

Zvedl ruku. „Hej, vy tam!“

Bill Coffin dloubl do Bella. „Hele, kdo to k nám jde,“
ucedil pod vousy. „Nejspíš si chce promluvit.“

Podle hladce oholeného obličej s bílou pokožkou ne-
poznávanou sluncem přicházel ten hřmotný chlap
z východu, Bell však okamžitě poznal, že to není žádný
zelenáč. Alespoň ne v obvyklém smyslu toho slova. Čekal
s lhostejným výrazem tváře a očima si přeměřoval nově
příchozího.

„Vy jste Bell?“

Několik kolemjdoucích se zvědavě zastavilo a otočilo
se za halasným povykem. V hlase, který věštil potíže, za-
zněla nepokrytá výzva, a občané Tinkersville se o potíže
a výzvy zajímali. Kromě nejasných pověstí o objevu zlata,
debat o cenách dobytka a o tom, kdo má s kým jaké pletky,
nebylo v městečku moc o čem mluvit.

Než Clay Bell promluvil, počkal, až muž dojde k jeho
koni. A i pak ještě chvíli mlčel a donutil tak cizince zved-
nout k němu oči. „Jo, tak se jmenuju.“

Levačkou škrtl sirkou o hrušku sedla, zakryl plamínek
levou dlaní a zapálil si cigaretu. Pravá ruka se ani nehnula.

Starý Sam Tinker si toho všiml a věděl, co to znamená. Bill Coffin dospěl ke stejnému závěru.

Bell záměrně vyčkával. Cizinec se mu nelíbil, ani jeho hrubé chování. Přes ulici přešel, jako by mu patřila, a Claye oslovil jako nějakého špinavého indiána.

„Vy jste ten chlap, co vede dobytkářský ranč Diagonála B nahoře na Deep Creeku?“

„Mám ten dojem.“ Clay si nezdvořáka klidně prohlížel. Zaznamenal mohutnou, téměř zvířecou čelist, masitý obličej s výraznými kostmi a napjatou bílou pokožku. V očích ani stopa lidského tepla, byly to netrpělivé, panovačné oči.

„Tak si ten dobytek odtamtud sakra rychle odežeňte! Hodlám tu horu vykácet a zrovna tak i planinu za ní. Začnu příští týden.“

„Mému dobytku se tam líbí.“ Bell studoval hořící konec cigarety. „A dokud je tam spokojený, nehodlám ho nikam stěhovat. A co se týká kácení, nezačnete s ním ani příští týden, ani nikdy jindy.“

Mluvil tiše, ale s chladným sebevědomím, které hřmotného muže dráždilo. Clay Bell měl svou osobitou sebedůvěru, kterou získal na stezkách daleko od Tinkersville.

Pohodlně si hověl v sedle a po chladivé ranní jízdě se vyhříval na dopoledním sluníčku. Zálibně se rozhlédl. Měl tohle město rád. Měl rád omšelou červeň cihlových domků, dvě větší budovy z šedého kamene a narychlo postavené obchody s falešným průčelím a stěnami z překrývajících se prken. Měl rád i úvazná břevna, vyhlazená neustálým používáním do matného lesku, měl rád stíny pod markýzami. Po dlouhé době, kdy nikam nepatřil, si sem přišel odpočinout a líbilo se mu tu.

„Možná nevíte, kdo jsem.“ Cizinec se pobaveně pousmál. „Jmenuju se Jud Devitt.“

Clay se na něj pobaveně podíval přes cigaretový kouř. „A to se podívejme! Vskutku zajímavé. Akorát že já jsem

o žádném Jubu Devittovi v životě neslyšel. A pokud se týká mých krav, těm by bylo srdečně jedno, i kdybych vás důvěrně znal.“

Mezi diváky zaznělo několikéré uchechtnutí a jeden muž se nahlas rozesmál. Devitt vztekle sevřel rty a zrudl. Zvykl si, že s ním lidé jednají uctivě, a dobytkářova klidná sebejistota mu zabrnkala na nervy.

„Ať jste o mně slyšel nebo ne,“ vyjel ostře, „vyženete ten dobytek z lesů a uděláte to hned!“ Odmlčel se. „A nebudu to opakovat.“

Clay Bell zhluboka potáhl z cigarety a pomalu vydechl kouř. Dával si na čas. Devittův požadavek ho zaskočil a dotkl se samotného jádra všech jeho problémů. Pro něj byl horský hřeben Deep Creek víc než jen pouhý kus území, víc než tráva pro jeho dobytek. Ztělesňoval pro něj samotný život. Nikdy necítil touhu někde se usadit, potřebu někam patřit – dokud nespatriil Deep Creek. To území si zamiloval stejně, jako muž miluje ženu. Ne jakoukoli ženu, Ženu s velkým Ž, tu vyvolenou.

Jeho obličej však nic z těchto pocitů neprozrazoval. Naučil se nedávat emoce najevo. Plynuly vteřiny. Podíval se přes cigaretu na Juda Devitta a usmál se. „Je mi líto, příteli. Ta půda se líbí mně a líbí se i mému dobytku. Zůstaneme tam.“

Při řeči mu pobaveně jiskřily oči. Juda Devitta si přečetl a odhadl ho správně. Byl to silný a nebezpečný muž, ovšem také muž, který vítězil až příliš často a bral sám sebe příliš vážně. Neměl smysl pro humor mířený na jeho osobu a cizí pobavení ho dokázalo vytočit.

V Devittovi opravdu bobtnal vztek. Úšklebky diváků ho iritovaly a neznatelné cukání Bellových očí ještě přililo olej do ohně. „Jednoho krásného dne,“ ucedil a vztek očividně převládl nad chladnou úvahou, „vás někdo z toho koně strhne a vtluče vám rozum do hlavy!“

Clay se usmál a opřel se dlaněmi o hrušku sedla. „Chcete to zkusit hned, pane?“

Jud Devitt se otočil a odcházel, ale v půli kroku se zarazil a obrátil se zpět k Bellovi. Potlačil vztek a v očích měl ledový pohled.

„Až přijde čas, kovboji, udělám to. A až to udělám, dám si pořádně záležet, za to ručím!“ Znovu vykročil ke svému čtyřkoláku.

Clay Bell se za ním klidně díval. Jen málo mužů by couvlo před tak přímou výzvou a ještě méně by při tom dokázalo zanechat takový dojem jako Jud Devitt. Kdokoliv by se na něj díval, jistě by si nepomyslel, že se vyhýbá boji. On prostě ještě nebyl připravený.

A byl také pořádně urostlý. Přinejmenším o patnáct kilo těžší než Clayových pětaosmdesát.

Clay se díval za odjíždějícím povozem a v duchu si přehrával předchozí rozhovor. „Bille,“ otočil se náhle v sedle, „vrať se na ranč a řekni Hanku Rooneyovi, aby odvedl stádo od Stone Cupu a zahnal je blíž k Deep Creeku.“

„Jasně, šéfe.“ Coffin zaváhal. „Akorát že jsem se chtěl ještě jednou podívat na tu blondýnku. Člověče, ta je ale kus!“

„Vrať se na ranč. O blondýnku se postarám já!“

Přesun skotu od Stone Cupu, Kamenného poháru, k Deep Creeku sice Clay plánoval až za čtrnáct dní, nyní však bude mít dvojí účinek. Jednak jasně naznačí, kde se míní hrozícímu nebezpečí postavit, a jednak si krávy budou moci o dva týdny déle pochutnávat na žírné trávě v blízkosti vody.

Pomalou měrou mířil s koněm k Tinker House a přemýšlel o situaci, v níž se tak nenadále ocitl. V této části země moc farem nevzniklo a on vlastnil nejlepší pozemky v širokém okolí. Ovšem bez vodního toku by se do dobytkaření v těchto místech nikdy nepustil.

Než dorazil do Tinkersville a usadil se v Deep Creek Range, byl v podstatě tulák. Na možnosti chovu dobytka na náhorní planině ho upozornil samotný Sam Tinker usazený ve svém lakovaném křesle s jedním loktem opřeným o područku a s rozčuchanou chocholkou ocelově šedých vlasů na hlavě.

Clay Bell si dobře vzpomínal na den, kdy v zaprášeném oděvu poprvé projel po hlavní ulici v sedle koně unaveného dlouhým putováním. Přitáhl uzdu, rozhlédl se a řekl si, že je to městečko jako každé jiné na Západě... Přesto cítil, že je v něčem jiné.

Zavedl koně do stáje a postaral se o něj, pak se najedl a napil. Prošel se hlavní ulicí a prohlížel si město, ale jeho pohled neustále zalétával k nedalekým kopcům.

„Projíždíš?“

Tehdy poprvé spatřil Sama Tinkera, vysokého a tělnatého postaršího muže s mazanými očima, který jen zřídka-kdy vstával ze svého křesla.

„Možná... Co je tam v těch kopcích?“

Tinker si ho zkoumavě prohlédl. „Dobytkář?“

„I tak by se to dalo říct. Hnával jsem stáda po stezce.“

„Jezdíš jako voják.“

„Sloužil jsem u kavalerie.“

Sam Tinker už viděl spoustu mužů přijít a odejít, sledoval je víc roků, než si dokázal zapamatovat. Tinkersville bylo jeho město. Zasil sémě a asistoval při jeho zrodu jako porodní bába. Chtěl, aby městečko rostlo, ale aby rostlo dobře a správně.

„Horské pásmo,“ máchl rukou k vrchovině. „A nejlepší dobytkářská půda na světě. Celé léto hustá zelená tráva a nevyčerpatelné zásoby vody. Dobytek může na planině zůstat až do příchodu největších veder a potom se stáhnout blíž k řece.“

„Kdo tam nahoře hospodaří?“

„Nikdo. Je to panenská země, jak ji Bůh stvořil.“ Tinker poposedl, až křeslo pod jeho tíhou bolestně zasténalo. Lesy se táhnou na míle daleko, ale potom už je jenom poušť, takže se tu nikomu nevyplatí těžít dřevo. Ty stromy si tam můžou klidně stát dalších sto let.“

Když se druhý den ráno vyhouplo slunce nad koruny stromů, Bell již ujížděl mezi nimi. Zjistil, že starý Tinker mluvil pravdu, ale že mu zdaleka neřekl všechno. Ještě toho dopoledne začal stavět svou první boudu a do města se vrátil, teprve až ji dokončil, spolu s dobytčí ohradou. Potom poslal pro Hanka Rooneye a věci se pohnuly.

Od té doby až do dneška ranč Diagonála B trvale prosperoval a poptávka po skotu v blízkém i vzdálenějším okolí stále rostla, neboť dobytkářských rančů zde bylo skutečně poskrovnu. V kopcích pracovalo hodně horníků, kteří jedí hlavně hovězí. Provozní náklady Clay snadno uhradil z místního prodeje a jeho stádo se rozrůstalo.

Jud Devitt působil jako muž jistý si svou věcí a těžbu dřeva v okolí Deep Creeku jistě plánoval se značným předstihem. A musel postupovat velmi rychle a ve vší tichosti, protože Bell se o jeho záměrech vůbec nedoslechl.

Clay sesedl z koně před Tinker House a vešel lítacími dveřmi do hostince. Podobné dveře oddělovaly výčep od hotelové haly. Přistoupil k baru a všiml si dvou mužů ve vlněných košilích a kalhotách s nohavicemi vyhrnutými několik centimetrů pod kolena.

Bližší dřevař se otočil a podíval se na něho. Byl to urostlý chlap s celkem příjemným širokým obličejem, sice tvrdým a drsným, ale dobrosrdečným. „Hele, kovboji, budeš muset tu svou výrobu masa odstěhovat! Ten chlapík, cos s ním venku mluvil, byl velkej Jud Devitt!“

„Skutečně?“

V myšlenkách se pořád zabýval svým rančem v Deep Creek Range. V této fázi se nesmí nic pokazit. Potřebo-

val ty pastviny, aby dobytek ztučněl, než ho bude prodávat, a kdyby ho jakékoliv problémy donutily zahnat krávy z bohatých pastvin na vyprahlé suché planiny, kde tráva zežloutla a povadla, ztratily by na váze. Navíc by zřejmě o část stáda přišel. Váha znamená dolary a Clay teď peníze opravdu potřeboval. A v nížinách dobré tři měsíce nezaprší.

Dřevorubec se nedal odradit. „Lidičky jako ty Jud schlamstne jako malinu. Viděl jsem ho, jak napráskal třem nebo i čtyřem chlapům. Když přijde na dřevo, pozemky nebo ženské, Jud pokaždý dostane, co chce. A můžeš vsadit poslední dolar, že když Jud prohlásil, že Deep Creek vykáčí, tak to taky udělá!“

„Jistě se dá zastavit.“

„On ne!“ Urostlý dřevorubec k němu přistoupil. „Jmenuju se Wat Williams, kovboji, a už jsem pro velkého Juda pracoval. Říká, že si jde pro ty jedle, a taky si je vezme.“ Mohutný chlap se drze zasmál. „A přivede si padesát těch nejtvrďších dřevařů v zemi, kteří se za něj postaví.“

Bell dopil sklenku a odvrátil se od baru. Wat Williams se na něj zazubil. Jeho výraz vyjadřoval pohrdavé uspokojení a touhu po rvačce. Měl široká ramena a ruce jako lopaty a před chvílí do sebe nalil dva ostré drinky.

„Hej, Belle!“ zvolal a pokročil doprostřed místnosti. „Rád bych využil tu nabídku, cos dal šéfovi – *hned teď!*“

Při posledních slovech se rozmáchl pěstí. Clay si v jeho očích přečetl, co zamýšlí, ještě než se rozehnal k ráně. Viděl to i v jeho držení těla a v postavení nohou. Sotva Williams zaťal pěst, přiskočil k němu a zasadil mu dva údery do obličeje. Levačkou ho zasáhl do oka, ale pravačka přistála daleko za uchem. Williams byl otřesený, ale pokusil se o protiúder. Bell o krok ustoupil, a když proti němu soupeř vyrazil, naznačil levý hák a pak zasadil drtivou ránu na čelist. Trefil protivníka do nosu a Williams se skácel obli-

čejem na podlahu vysypanou pilinami, jako kdyby ho zasáhlo těžké kladivo.

Bell se přes padlého soka zadíval na jeho společníka, avšak dřevorubec u baru jen zíral neschopen slova, jako by nevěřil svým očím. Bell se otočil a prošel lítačkami do hotelové haly.

Recepční Ed Miller vzhlédl od účetní knihy, zaznamenal jeho odřené klouby prstů a vyvodil správný závěr. Byl to zamklý muž, o jehož minulosti nikdo nic nevěděl. Vyznačoval se schopností vědět prakticky o všem, co se v Tinkersville semlelo, aniž dal najevo špetku zájmu.

Stal se svědkem krátkého setkání Devitta a Bella na ulici. U baru seděli dřevorubci. Před okamžikem se ozvalo žuchnutí, jak něco těžkého dopadlo na podlahu. Clay Bell měl na kloubech prstů rozseklou kůži, ale jinak očividně neutrpěl žádnou újmu. Nebylo těžké uhodnout, co se stalo.

„Už se vrátil Hardy Tibbott?“

Miller zavrtěl hlavou. „Ještě ne, Clayi. Má zpoždění. Do města nepříjel nikdo kromě toho dřevaře. A ještě Rileyovi. Soudce James J. Riley a jeho dcera.“

Clay Bell zaváhal s rukou na recepčním pultu. Hardy se už měl dávno vrátit. Může mít jeho zpoždění něco společného s Judem Devittem? Ta myšlenka ho znepokojila. Nerozhodně stál a uvažoval, jak nejlépe postupovat.

„Měl bys vidět tu Rileyovic holku, Clayi!“ promluvil Miller tiše. „Člověče, bejt mladej proutník jako ty, hrábl bych po ní všema deseti.“

„Blondýna?“

„Coleen Rileyová? Ale kdež! Tmavě rudý vlasy a z očí jí tryská irský... To je ona, zrovna schází ze schodů.“

Clay se nenuceně, přesto zvědavě otočil. Podíval se, pak se podíval ještě jednou. Jejich pohledy se setkaly a na okamžik netrvající déle než úder zvonu si muž a žena hleděli do očí.

KAPITOLA 2

Coleen Rileyová spatřila, jak se muž u hotelové recepcce otáčí a dívá se nahoru ke schodům. Cosi v té ostře řezané tváři upoutalo její pozornost. Pak se jejich oči setkaly a ona cítila, jak se v ní něco převrátilo. Okamžik, jen co by krátce vydechla, a pokračovala po schodech dolů.

Se zvednutou bradou a pohledem upřeným před sebe se zastavila u pultu vedle toho muže. Intenzivně vnímala jeho ruce položené na desce pultu. Všimla si, že má na kloubech prstů strženou kůži. Byly to silné, krásně formované ruce.

„Pan Devitt již odešel?“

„Ano, madam.“ Ed Miller neměl v očích ani stopu záladnosti. „Myslím, že tady pan Bell ho viděl. Nemám pravdu, Clayi?“

Váhavě se k němu otočila. „Můžete mi prosím říct, zda skutečně odešel? Nebo je pořád někde tady?“

„Myslíte toho rozložitého silného muže?“ Clayův obličej byl až příliš nevinný. „S knírem a pevnými názory?“

Coleen sevřela rty, ale projel jí záchvěv pobavení. Musela přiznat, že ten popis sedí. „Myslím, že to je on. Viděl jste, kam šel?“

„Měl tu drobnou rozmišku. Bezpochyby to byl jakýsi nevychovaný honák. Potom nasedl na čtyřkolák a odjel.“

Pozorně se na něj zadívala. Vycítila humor, netušila však, kam míří. „Měl byste tomu honákovi říct,“ pronesla chladně, „že by udělal nejlíp, kdyby se staral o své věci. Když se pan Devitt rozzlobí, umí být velice zlý.“

„Pan Devitt je tady nový,“ poučil ji Bell. „Možná se naučí chovat se líp a vstřícněji.“

Coleen Rileyová prožila většinu života mezi muži a netrpěla zábrami, když měla mluvit s cizími lidmi. Klidná a vyrovnaná dívka znala mnoho přátel svého otce a ani léta

ve škole na východním pobřeží ji nevychovala ke zdrženlivosti.

Tento vysoký cizinec ji znepokojoval. Cítila, že by měla odejít, nerada však opouštěla něco, čemu tak docela nerozuměla.

Když ho poprvé spatřila ze záhlaví schodiště, neunikla jí široká ramena, napínající modrou košili vybledlou sluncem, štíhlé boky ani vysoké boty. U pasu mu jako většině místních obyvatel viselo pouzdro s revolverem, u něj však zbraň jako by tvořila součást těla. Bez ní by vypadal jako nahý.

Bylo zcela zjevné, že na něj Jud Devitt ani v nejmenším nezapůsobil. Překvapilo ji to, protože Jud dovedl dát svou dominanci jaksepatří najevo a muži se k němu chovali s úctou. I její otec s ním jednal s jistým ostychem. Skutečnost, že tomuto muži byl lhostejný, vnímala jako odpověď na své nevyjádřené pocity, které sama nechápala.

„Neměl byste ho podceňovat,“ varovala Bella. „Pan Devitt je muž, který dokáže prosadit svou. Pokud to nevíte, vybuďoval železnici přes kaňon Slide.“

„Zdá se, že ho dobře znáte.“

Podívala se mu do očí, chladně a téměř vzdorovitě. „Ano, budeme se brát.“

I jí samotné zněla ta slova nějak falešně, nereálně. Ale proč vlastně? Prostě si ho vezme za manžela.

„Opravdu?“

Znovu to mírné pobavení v hlase. Vystrčila bradu. „Ano. Ano, budeme se brát.“

Zadíval se na ni a viditelně zvážněl. Coleen byla na ženu vysoká, měřila metr sedmdesát, ale vedle něj působila jako malá holčička. „Přeju vám mnoho štěstí,“ řekl na rozloučnou. Pak si nasadil klobouk a zamířil kolem ní ke dveřím.

Coleen Rileyová se otočila k Millerovi. „Kdo to byl?“

„Clay Bell,“ odpověděl Ed Miller a udiveně se na ni zadíval svýma jasnýma očima.

Dívka vyšla na prkenný chodník a rozhlédla se ulicí, ale mladého rančera nikde neviděla. Ani Juda Devitta, uvědomila si po chvíli.

A tehdy jí došel plný význam Millerovy odpovědi. Tak tohle je muž, kterému chce Jud odehnat dobytek!

Vykročila, ale hned se zase zastavila. Odehnat ten dobytek možná nebude tak snadné, jak si Jud zřejmě představuje. Z toho vysokého mladého rančera vyzařovala síla, která napovídala, že se nenechá zastrašit Judovou obvyklou nátlakovou taktikou.

V té chvíli spatřila Wata Williamse. Mohutný dřevorubec se neúspěšně pokusil schovat tvář za nosný sloup markýzy. Měl k tomu důvod. Jedno oko nateklé a téměř černé, obličej samá modřina, rozseknutý ret.

„Wate! Už jste se zase popral!“

Wat Williams zanechal marné snahy zamaskovat zranění. „Mladá paní, tohle byla ta nejkratší rvačka v dějinách. Ohnal jsem se po něm a minul jsem. On se ohnal po mně a trefil se.“

„Víš o tom Jud?“

„Zatím ne, ale už se s tím chlapíkem střetl. Vyměnili si pár slov o tom území, které chce Jud vykácet. Jud mu pohrozil, že ho jednou sundá z koně a napráská mu. Ten chlapík odpověděl, ať to zkusí hned.“

Wat si konečky prstů opatrně prohmatával bradu. „Mladá paní, s tím člověkem to nepůjde tak snadno, jak si Jud představuje.“

Vzpomněla si na odřenou kůži na kloubech prstů a na lhostejnou prezíravost vůči Devittovi. „Ten člověk, nejmenoval se náhodou Bell? Clay Bell?“

„Jo, to je on. Vysoký chlap, rychlý jako pardál a,“ dodal zachmuřeně, „tvrdý jako kámen!“

Závan větru zvířil rozžhavený prach na ulici. Bzučící moucha líně narážela do okenní tabulky, ospalí koně se tiskli k sobě, uvázaní k ležatým břevnům.

V Tinkersville nebylo v podstatě nic k vidění. Malé městečko rozložené kolem hlavní ulice, několik starých budov z šedého kamene a pár nových z červených cihel, zbytek obchodů a obytných domů byl postaven ze dřeva, stěny z překrývajících se nenatřených šedivých prken vysušených sluncem jen tak tak odolávaly náporům větru. Na okolních pláních tančily prašné víry a vlny vedra se chvěly jako průzračná tekutina.

Coleen Rileyová došla po prkenném chodníku na konec ulice. Vzdálené hory působily chladně a přitažlivě. Zastavila se a zálibně se zahleděla přes vyschlou planinu a poušť, přičemž na půl ucha poslouchala rozhovory místních mužů, jejichž hlasy k ní donesl vítr. Kdesi za ní zadupal kůň, aby se zbavil dotěrných much, na protější straně města zpívala kovadlina pod údery kladiva.

Tinkersville – sluncem vyprahlé, ničím pozoruhodné městečko odříznuté od světa, co je na něm tak zvláštního, že se tu lidé rozhodli žít? Proč si někdo vybere bohem zapomenutý kraj, když je zde New York, Londýn nebo Paříž?

Hlubší odstín modří ve vzdáleném horském pásmu prozrazoval kaňon... Kam asi vede? Na louku? K jezeru? K neproniknutelné lesní pevnosti, kam dosud nevročila lidská noha?

Odvrátila pohled a znovu se zadívala na město. Hotelový recepční jí vyprávěl o bojích s indiány a problémech s dobytkem, o přestřelkách a zápasech o přežití, město však nevykazovalo žádné viditelné jizvy.

Někteří z prvních osadníků odtáhli po čase dál, ale jiní zůstali. Musí si promluvit s tím mohutným starcem, zakladatelem města – Samem Tinkerem.

Zůstali vysocí muži... i ti drobnější..., ale všichni silní. Muži s pokožkou jako sedlová kůže a pronikavýma očima, které vidí do budoucna.

Muži, kteří zůstali, nebyli bohatí, zato pevní a odhodlaní, sebevědomí, obdařeni vnitřní silou, která nezná porážku. Takoví muži tohle město vybudovali, udrželi ho při životě a teď zajistí jeho růst. I Jud byl takový – budoval a přetvářel nový svět. Nebo snad ne?

Byl to starý Sam Tinker, od koho ta slova slyšela? *Jsou dva druhy mužů, pane soudce. Ti, kteří sem přicházejí budovat, a ti, kteří přicházejí zbohatnout a pak vypadnou.*

Na zpáteční cestě k hotelu nahlédla do mezery mezi dvěma domky. V dáli se proti modravé mase hor zvedl obláček prachu zvířený kopyty koně.

Clay Bell? Nebo se do těch majestátních vrchů vrací jiný jezdec?

Muži dál mluvili a Coleen poslouchala klidnou kadenci jejich hlasů. Vtom její pozornost upoutalo známé jméno a mimoděk zpomalila. „Clay? Toho znám od dětství, až na dobu, kdy bojoval ve válce. Ve čtrnácti už byl dospělý chlap, dřel z kůže nákladní mezky na stezce do Santa Fe. Z Tennessee přes celý Texas. Hnal s Nelsonem Storym první stádo do Montany.“

Druhý muž cosi zabručel a starší hlas odpověděl: „Je to možný. Já vím jen tolik, že jezdil s texaskými rangery. S McNellym. A tihle rangeři byli sakra tvrdí hoši.“

Byla by se ráda dozvěděla něco víc, přesto se neztavila. Nad vzdáleným hřebenem hor se kupila mračna a Coleen Rileyové pořád zněla v uších melodie slov: *Z Tennessee přes celý Texas. Ve čtrnácti už byl dospělý chlap, dřel z kůže nákladní mezky na stezce do Santa Fe.*

Jaké vzpomínky může takový muž mít? Kolik žen poznal? Tmavovlasé krásky v Taos a v Santa Fe? Indiánské dívky?

Prudce se zastavila s rukou na klice hotelových dveří. Třeba je ženatý. Možná má děti... Možná... Ale co jí na tom záleží? Jenom by nerada viděla, kdyby měl ztratit domov, v němž žijí děti. To, namlouvala sama sobě, je jediná věc, která mě znepokojuje. Jiný důvod mít nemohu.

Z Tennessee přes celý Texas.

KAPITOLA 3

Jud Devitt dojel k nádraží a sesedl ze čtyřkoláku. Na nástupišti stál jeho předák Bob Tripp a dohlížel na vykládaní jakéhosi těžkého stroje z plošiny železničního vozu. Jud ho několik minut zamyšleně pozoroval, žvýkaje konec černého doutníku. Pak gestem přivolał předáka k sobě.

„Poslyš, Bobe, mluvil jsem s jedním rančerem, jmenuje se Bell. Chová dobytek na území, které chceme vykácet. Možná bude dělat potíže, takže upozorni chlapce, ať se mají na pozoru. Jestli si ten chlap myslí, že mi zabráni dodržet časový plán, tak se hluboce mýlí.“

Tripp přikývl. S Judem Devittem spolupracoval už nejméně desetkrát a proti pořádné rvačce nic nenamítal. Byl už starší a zkušený, dost tvrdý, aby mezi chlapy udržel kázeň a dostal z nich nějaký výkon.

„Hoši už to potřebují. Svrbí je pěsti.“ Zadíval se na Devitta. „Co to území? Ty pozemky patří vládě, ne?“

„Nestarej se,“ odvětil Devitt sebevědomě. „Frank Chase odjel do Washingtonu postarat se o vyřízení papírů. Naším úkolem je kácet.“ Usmál se. „Možná to tam vyčistíme dřív, než schrastí všechny podpisy, ale kdo nás může zastavit? Žijeme v době, Bobe, kdy silný chlap vždycky získá, po čem jde. Tato země miluje podnikavé muže! Je pro ně stvořená! Ale kdo jen stojí a kouká, ten nikdy nezbohatne. Připrav pořádný plán a pak jdi za jeho naplněním a smet' vše, co se ti postaví do cesty.“

Bob Tripp neodpověděl. Jud Devitt vždycky uměl všechno zařídit a byly to věci, které někdo udělat musel. A Bob Tripp patřil k těm, kdo zajišťovali naplnění Devittových plánů. Měl svou práci rád, přesto se jej občas zmocňovaly pochyby. Sám byl jen malý člověk a věděl, že aby se jeden muž stal velikým, musí mnoho jiných padnout... Jak by se cítil, kdyby se sám ocitl pod sekerou?

„Zatím se to vyplatilo, ne?“ zeptal se Devitt, jako by mu četl myšlenky. „Žádný člověk nemá právo stavět se do cesty pokroku.“

„Tenhle Bell,“ začal Tripp váhavě. „Něco jsem o něm slyšel. Nemohl byste ho vykoupit?“

„Vykoupit?“ Devitt se nevěřicně rozesmál. „Ty už určitě stárneš, Bobe. Kdy jsme vykoupili chlapa, který hospodařil na vládních pozemcích? Odejde po dobrém, nebo ho vyženeme.“

Otočil se na podpatku a vracel se do hotelu. Povož nechal Trippovi. Ten jedlový les je nejlepší v celém státě, a jestli půjde všechno, jak má, dostane veškeré dřevo z hor dřív, než se vláda rozhoupá k činu. A s tím si nemusí dělat starosti. Chase působil jako jeho agent, který dává do pořádku politické a legální záležitosti. Chápal, jak Devitt jedná, a znal ty správné lidi a věděl, jak k nim proniknout. Jistě všechno urovná, to však neznamená, že by Devitt měl ztrácet čas otálením, když je výsledek předem jasný.

Jistě, stalo že, že Chase selhal, jako tehdy v Charles-
tonských horách. Jenomže v době, kdy se Devitt o tom fiasku dozvěděl, byl už les vykácený a jeho muži se přesunuli jinam. Všechno pak vyřešilo několik dobře umístěných úplatků. Úředníci ve Washingtonu měli příliš mnoho práce, aby se zabývali vyšetřováním nároků každého rančera, a když má člověk peníze a trochu vlivu, lze dosáhnout prakticky čehokoliv.

Země přetékala přírodním bohatstvím a šlo o to zbohatnout, dokud se nevyčerpá. V jistém smyslu to byl vlastenecký čin. Devitt pomáhal budovat svou zemi, a jestli při tom zbohatl, copak to nebylo typicky americké? Anebo to je jen jeho osobní výklad?

Myslí mu probleskla nejasná pochybnost. Co když jsou přírodní zdroje společným majetkem všech a mají slou-

žit všeobecnému blahu? Rychle však tu myšlenku zahnal a pokračoval ulicí, zatímco se mu v hlavě rojily plány.

Zpět k tomu Bellovi. Ten chlap se nedá, nejspíš bude bojovat – protože si neuvědomuje, jak marný a beznadějný jeho boj bude. Pracuje pro něj dvanáct honáků, což mu v žádném případě nemůže stačit. Deep Creek Range pokrývá rozsáhlé území, široké a hluboké, a jistě do něj vede řada přístupových cest, kudy proniknout do lesů a bez problémů zahájit těžbu dřeva. On má v každém případě k dispozici padesát dřevorubců, kteří přímo dychtí po potížích tohoto druhu, a bude-li třeba, může sehnat padesát dalších.

Dal si tu práci a pořádně si Bella proklepl. Ten člověk nemá k dispozici hotové peníze, ve skutečnosti je po uši zadlužený. Kdyby se stavěl na zadní, existuje řada možností, jak ho z jeho ranče vyštvat.

Pak je tu Riley, další karta v rukávu. Vždycky se vyplatí mít soudce na své straně. Byla to první věc, kterou udělal – zajistil, aby byl Riley jmenován federálním soudcem pro tento okres. Kdyby se Bell chtěl soudit, tudy by cesta nevedla.

Jednal také s železniční společností, která se nemohla dočkat, až Devitt začne těžit dřevo, protože z toho bude mít zisk i v době snížených nároků na přepravu. Další věc, o kterou se s Chasem postarali. Nemluvili s místními lidmi, nýbrž s nejvyššími šéfy, navštívili centrálu společnosti v New Yorku. Místní dostanou příkaz plně spolupracovat. Kdyby se Bell stavěl na odpor, brzy zjistí, že nesežene železniční vagon, které by jeho dobytek přepravily.

Žvýkal doutník a znovu v duchu procházel všechny detaily. Nepřišel na žádnou skulinku, kudy by Bell mohl proklouznout. Rančer v tom vězí až po uši. Nemá nejmenší šanci.

Zasmál se. Ten chlap má ale nervy! Chtěl bojovat proti němu. V té chvíli byl našťvaný, teď se však musel smát. Může to být koneckonců docela zábava. Ale to zatím počká.

Je ostatně na svou výšku moc hubený. Kolik může vážit? Ne víc než pětasedmdesát kilo. Jestli chce boj, má ho mít.

Devitt spěšně krácel ulicí a sotva si všímal lidí, které míjel. Čeká ho spousta práce, ale věci se konečně daly do pohybu.

Wat Williams se pořád potuloval po ulici a Jud si všiml jeho černého oka. Prudce se zastavil a Williams mu zdřáhavě vysvětlil, co se stalo.

Devittem znovu zazmítal vztek. Bylo mu jedno, do kolika rvaček se jeho lidé připlétli, ale museli vítězit. „Žádný strach. Ještě dostaneš šanci vyrovnat si s ním účty!“

„Kdyby to nevadilo,“ řekl Williams slabě, „já už si svoje užil. Ať se s ním porovná, kdo chce. Mně už to stačilo.“

Jud Devitt ho odstrčil a vešel do hotelové jídelny.

Diagonála B, ranč Claye Bella, se rozkládal u ústí malebného zeleného údolí, jež se otevíralo do planiny, která se mírně svažovala ke dnu, kudy se líně vinul mezi pískem a kameny Tinkerův potok.

Ranč ležel při úpatí pahorkatiny několik kilometrů od města, odkud na něj nebylo vidět, ale do zeleného údolí ano. Samotné obytné a hospodářské budovy stály ještě o kus hlouběji v kaňonu na dlouhé kamenité plošině skryté pod hřebenem hor.

Z prostorné verandy hlavní budovy se otevíral široký výhled přes koryto Tinkerova potoka až na rozlehlé planiny pod městem, na nichž se od konce podzimu až do jara sice mohl pást dobytek, ale rozloha travnatého porostu do-